

træffes efter de samme regler, som gælder i civile sager. Ved at opstille sådanne krav til begæringens indhold, sikres det, at rekvisitus på forhånd får mulighed for at forberede sine eventuelle indsigelser, ligesom en udførlig begæring letter fogedrettens muligheder for en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af sagens forløb.

Henvisningen til § 349 giver fogedretten samme mulighed for at afvise en begæring om fagedforbud som domsretten i civile sager, ligesom der er åbnet mulighed for, at fogedretten kan indrømme rekvirenten en frist til at afhjælpe indholdsmangler.

Det fremgår af § 354, stk. 3, at en sagsøgt, som udebliver fra det første retsmøde, hvortil han er indkaldt ved lovlig, forkyndt stævning, som hovedregel dømmes i overensstemmelse med de i stævningen indeholdte påstande og anbringender, for så vidt disse findes begrundet i sagsfremstillingen og det i øvrigt fremkomne. Denne regel foreslås overført til forbudssager, som behandles ved fogedretten. Reglen forudsættes dog alene anvendt i de tilfælde, hvor rekvisitus er indkaldt til fogedretten ved lovlig, forkyndt tilsigelse, og hvor der i forbindelse med tilsigelsen er overgivet rekvisitus en genpart af anmodningen og de deri påberåbte bilag. Reglen i § 494, stk. 1, sidste pkt., indebærer, at der i disse tilfælde skal vejledes om retsvirkningerne af udeblivelse i indkaldelsen. Selv om rekvisitus er udeblevet, vil han kunne påkære fogedrettens kendelse. Dokumenter eller påberåber rekvisitus sig, inden kendelse om forbudets nedlæggelse afsiges, at være forhindret på grund af lovligt forfald, kan fogedretten udsætte sagen i medfør af § 502, stk. 1, nr. 3. Finder fogedretten det i øvrigt ønskeligt, at rekvisitus er til stede, kan forretningen endvidere udsættes i medfør af § 495, stk. 3.

Ved henvisningen til § 491, stk. 1, 1. pkt., er den almindelige fogedretlige regel, hvorefter fogedretten fastsætter tid og sted for forretningen, overført til forbudssager. Herved er der tilvejebragt hjemmel for, at forretningen – således som det i praksis formentlig allerede er tilfældet – som hovedregel kan påbegyndes på fogedrettens kontor. Henvisningen indebærer endvidere, at fogedretten skal give rekvirenten underretning om, hvor og hvornår forretningen foretages. Meddelelse gives på den måde, som fogedretten finder mest hensigtsmæssig, evt. pr. telefon. Såfremt rekvirenten udebliver fra det af fogedretten berammede møde, følger det af henvisning til § 492, stk. 1, at forretningen skal afvises.

Reglerne om indkaldelse – eventuelt ved tilsigelse – af rekvisitus i udlægsforretninger er ved henvisningen til § 493, stk. 1 og 2, og § 494, stk. 1 og 4, overført til forbudskapitlet, mens der for så vidt angår selve fagedforbudssagen ikke er fundet grundlag for at

overføre § 494, stk. 2, som følge af henvisningen til § 354, stk. 3, jf. ovenfor.

Det fremgår af henvisningen til § 493, stk. 2, at fogedretten kan undlade underretning til rekvisitus om foretagelse af en udgående forbudsforretning. Undladelse af underretning af rekvisitus vil navnlig forekomme, hvor der er behov for meget hurtigt at få nedlagt forbud. Antræffes rekvisitus ikke under en sådan udgående fagedforretning, vil det være en betingelse for forbudets nedlæggelse, at rekvirenten på grundlag af det foreliggende materiale kan godtgøre eller sandsynliggøre, at betingelserne for nedlæggelse af forbud er til stede. Kan rekvirenten ikke løfte sin bevisbyrde, kan han begære sagen udsat for at forkynde en tilsigelse for rekvisitus tillige med en genpart af begæringen og de deri påberåbte bilag.

Hjemmel til at afsige kendelse om forbuds nedlæggelse på fogedrettens kontor uden rekvisitus tilstedeværelse er tilvejebragt ved henvisning til § 495, stk. 1, 1. pkt.

Henvisningen til § 499 giver trediemand hjemmel til at indtræde som part i fagedforbudssagen, inden forbudet nedlægges. Trediemand indtræder ved at afgive erklæring herom i fogedretten. Er forbud først nedlagt, må trediemand henvises til appel af det nedlagte forbud eller til at indtræde som part i justificationssagen, idet reglerne om genoptagelse i § 504 ikke er overført til forbudskapitlet. Der henvises herom til betænkningen side 96-97.

Ved henvisningen til § 500 fastslås det, at fogedretten i samme omfang som i andre fogedsager har vejledningspligt over for den part, som ikke under sagen er repræsenteret ved advokat. Endvidere er der tilvejebragt hjemmel for, at fogedretten under de i § 500, stk. 2, angivne betingelser kan beskikke en advokat for forbudssagens parter. En sådan beskikkelse angår alene fogedsagen. Fri proces under justificationssagen må således søges efter de sædvanlige regler i retsplejelovens kapitel 31.

Henvisningen til § 502, stk. 1, nr. 2 og 3, giver fogedretten mulighed for at udsætte behandlingen af såvel selve begæringen om forbud som eventuelle begæringer om bistand til håndhævelse af forbudet, men det skal dog fremhæves, at den vidtgående adgang til bevisførelse under forbudssagen og reglerne om rekvirentens sikkerhedsstillelse kun rent undtagelsesvis giver grundlag for at udsætte en ved fogedretten verserende sag. Hertil kommer, at en vidtgående brug af udsættelsesadgangen vil berøve forbudsinstittet dets effektivitet.

Hvis fogedretten i medfør af § 645 skal yde rekvirenten bistand til forbudets opretholdelse eller skal foretage beslaglæggelse, vil sådanne retsskridt have karakter af en egentlig tvangsfuldbyrdelse, og det er